

АБОНАМЕНТЪ:

Годишенъ 40 лева, половинъ год. 25 лева

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 1 лева.

ОБЯВЛЕНИЯ: 2 лева на квадратенъ сантиметъръ.

За хроникиране на редъ 5 лв.

Вѣнчални и годежни 50

За неприемане на именни дни 30

Дълготрайни публикации — по споразумение.

Известия за благотворителни цели безплатно

Телефонъ № 20.

органъ на Шуменската градска община

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ. Основателъ на в-ка — инж. ХР. ТОНЕВЪ. Уредникъ ЙОРД. С. ГОСПОДИНОВЪ.

НА ДОБЪРЪ ЧАСЪ!

Нашитъ военни, административни, финансови, жельзопътни, пощенски, училищни, църковни и други власти постепенно заематъ длъжноститъ си въ поселищата изъ Македония, Тракия и Моравско. Тъ ги заематъ отъ германскитъ военни власти.

Нѣма по деликатна задача за единъ гражданинъ или военно лице — все едно, когато бжде н а т о в а р е н ъ да управлява известно общество. Тая му задача става толкова по-трудна и по-деликатна, когато днесъ се изпращатъ да управляватъ едно гражданство изцѣло българско, а на мѣста незаконно и изкуствено размѣсено въ миналото съ гърци и сѣрби, гражданство, живяло съ вѣкове подъ чужди управления. Това население е напастено съ по-особени схващания за нѣщата, съ по-други разбирания, съ по-други душевни качества и чувства. може би, отколкото тия на свободнитъ българи. Дори не сж изключени възможноститъ, щото чуждитъ елементи, особено гърцитъ, по вродено възпитание, а не малко и сѣрбеещи се, да се одързостятъ и правятъ умислено прѣчки на управлението, и въ подобни случаи именно държавниятъ служителъ ще трѣбва да бжде внимателенъ, осторженъ и тактиченъ, защото той е отговоренъ не само предъ закона и правителството, но и предъ народа си и съвестта си. Българското име и народна честь ще бждатъ подложени на голѣми изпитания

и българскитъ държавни служители, изпратени въ тия земи, ще трѣбва съ достоинство да изпълнятъ службата си, за да запазятъ народната честь и име

Служенето на държавата, както въ нормални, а още по-вече въ днешнитъ изключителни времена, не е сръдство за прехрана, а поприще за плодотворна и неуморна работа за обединения български народъ и за велика България. Велика България и сѣка велики умове и възвишени характери, каквито въ изобилие ги притежаватъ великитъ воюващи народи днесъ. Нуждни сж голѣмо умение, мъдростъ, възпитани характери, тактичностъ, прозорливостъ и работливостъ. Стопанската разнебитеностъ и разрухата въ освободенитъ земи изискватъ упоритъ трудъ и работа безъ минута време за празни развлечения. Съ всичкитъ наши етнически исторически и стопански права ние искаме велика България Добре. Днесъ я имаме. Погледътъ на новоосвободенитъ граждани и цѣлиятъ културенъ свѣтъ е обърнатъ къмъ нашитъ чиновници.

Да внимаваме!

И само тогава ще оправдаемъ надеждата на народния поетъ Вазовъ:

„Земи широки мечтъ даде

намъ,

Отъ вѣкове обливани съ

кръвта;

Съ слънцето на свободата

тамъ

Да грейне слънцето на

радостта“

Инж. Хр. Тоневъ.

ПОМИНЪКЪ ЗА ШУМЕНЦИ

Българскитъ народъ очаква своето обединение, следъ приказнитъ победи на германския войникъ. На българския управникъ предстои да се погрижи да организира новата държава така, че всѣки да бжде осигуренъ съ своя поминъкъ. Великиятъ човѣкъ днесъ — водачътъ на германския народъ — Адолфъ Хитлеръ, много пжти вече заявява, че той, съ своята храбра войска, се бори за новъ редъ въ Европа и да осигури прехраната за утрешния денъ на всѣки германецъ. Ние, българитъ, сме сега, и ще бждемъ за въ бждеще въ контактъ съ организаторския гений на германеца. Дано можемъ добре да го използваме и се поучимъ отъ него.

Новитъ условия трѣбва да се проучатъ отъ всички стопански организации въ гр. Шуменъ, съ огледъ да се създаде поминъкъ и благосъстояние и на шуменскитъ граждани.

Ние ще се опитаме да набележимъ нѣкои стопански обекти, които заслужаватъ сериозно внимание.

Индустрията въ гр. Шуменъ, макаръ и въ малкъ размѣръ за сега, трѣбва да бжде подкрепена. За нейното развитие (пивоварна, рафинерия за растителни масла, кожарска, саламджийска и др.) е необходимо доста голѣмо количество вода. Всички водоизточници и подпочвени води следва да бждатъ проучени и използвани.

Килимарството, което въ миналото даваше прехрана на доста семейства, и сега не бива да се изоставя. Всички условия за негово съществуване и преуспѣване ги има. Отъ Шуменско има работнички и днесъ въ фабричитъ на гр. Габрово.

Тѣкачеството може да даде поминъкъ на доста семейства.

Следва на 2 стр.

Голѣмитъ тържества въ Шуменъ по посрѣщане на свещения огънь и запалване на свещения огънь въ Преславъ.

Паметни ще останатъ тържествата по отпразднуване пренасянето на свещения огънь до новоосвободенитъ земи. За дълго шуменци ще помнятъ тся исторически денъ, който ще символизира свещения и неугасващъ огънь на българския духъ

Запали се свещениятъ огънь въ старопрестолния градъ Преславъ, за да се разнесе по цѣлата българска земя, да запали и стопли сѣрдцетъ и душата на българича.

Бѣ привечеръ тиха, спокойна и ведрa. Около храма — паметникъ „Св. Кирилъ и Методий“ се е стекълъ народъ да посрещне гоститъ. Въ дълги редици преславскитъ ученици сж се разположили предъ арката въ надписъ „Добре дошли въ столицата на Симеонъ Велики“ и трепетно очакватъ. Очакватъ и преславскитъ граждани и гражданки облѣчени празнично. Тържество ще има. Старци съ побѣлѣли коси, настѣдали край тревата разговарятъ. Дошли сж и тѣ да видятъ тържеството. Между посрѣщачитъ личатъ у-те-ль-тъ г. Кюмджиевъ, кметътъ на гр. Преславъ г-нъ Николовъ и други видни преславски първенци.

Тритъ коли на гоститъ спиратъ предъ арката и отъ тѣхъ се подаватъ Н. В. Преосвещенство Митрополитъ г. г. Йосифъ, обл. директоръ г. Ст. Пеневъ, директорътъ на основното образование г. П. Попстоиловъ, и специалнитъ пратеници, които ще носятъ свещения огънь. Тѣ сж: държавниятъ шампионъ г. Тодоръ Трънкаловъ, Владиславъ Мечкаровъ, Дим. Ивановъ, Вл. Золотовичъ и млади юноши отъ Червенъ кръстъ и Ю. Т. С.

Посрѣщачитъ хвърлятъ цвѣта предъ краката на гоститъ и имъ правятъ тържествени овации. Кметътъ г. Николовъ ги приветствува съ кратко слово. Отъ арката гости и посрѣщачи влѣзоха въ храма паметникъ, за да присѣдствуватъ на запалването на свещения огънь. Отслужил се отъ Н. В. Преосвещенство Митрополитъ г. г. Йосифъ въ съслужие съ архиепископския намѣстникъ Ст. Поповъ и 8 свещеника велика вечерня съ благодарственъ молебенъ.

Присѣдствувачитъ, овладѣни отъ националната и религиозна мистика, очакватъ запалването на свещения огънь. Царската врата на олтара се отваря, всички виждатъ започването на церемонията — запалване на свещения огънь. Въ голѣмо събронзовъ блѣсъкъ кандило Митрополитътъ прелива елей отъ кандилото, въ което гори свещения огънь. Свещеницитъ пѣятъ презъ цѣлото време на церемонията „Христосъ Воскресе“ и хубавиятъ църковенъ напѣвъ се слива съ общото настроение на всички сѣрцаващи българи, че наново българската свобода въ Македония и Тракия възкрѣсна, наново българскитъ народъ празнува обединението си. Прелѣтиятъ въ кандилото съ

бронзовъ блѣсъкъ свещенъ огънь ще се разнесе по цѣлата българска земя, за да сгрѣе българското сѣрдце, да стопли българската душа и да напомни на всички братя, че е неугасимъ огнениятъ български духъ, който наново чертае прелѣтитъ на нѣкогашната велика Симеонова България.

Запаленъ е вече свещениятъ

огънь. Митрополитътъ го предава съ кратко слово на специалнитъ пратеници, които ще го пренесатъ до новоосвободенитъ български земи Македония, Тракия и Моравско.

Предъ насѣбралото се въ храма множество Митрополитътъ прочита следното придружително писмо до Н. В. Царя:

До Н. В. Борисъ III

Царя на Българитъ.

Придружително писмо отъ Варненския Митрополитъ Йосифъ

Ваше Величество,

Въ присѣдствието на голѣма частъ отъ клира изъ Преславската околностъ народъ, народни първенци и народнитъ пратеници отъ столицата, днесъ 18 май, недѣля — 6 часа сл. пладне 1941 година, отслужихъ велика вечерня съ благодарственъ молебенъ въ храма — паметникъ на стария Преславъ, следъ което взехъ една частъ отъ елей, намиращъ се въ кандилото на свещения огънь и го вложихъ въ изпратеното ми отъ Ваше Величество специално кандило, което лично запалихъ отъ свещения огънь и вржчихъ на пратеницитъ, за да го поднесатъ лично на Ваше Величество.

Следъ обща къмъ Господа Бога молитва, факлоносцитъ и хранителитъ на елей потеглиха въ 7½ часа сл. пл. за столицата, изпратени тържествено и радостно отъ всички присѣдствувачи.

Ваше Величество,

отъ националната мистика и величието на древния Преславъ и отъ красотата и олтара на тишина на Патлейна е съчетанъ елейтъ, който дава свещения и неугасимъ огънь на българския духъ.

Свещенъ е огънятъ на древния Преславъ, защото светецъ е Царътъ и святи и велики сж мжетъ, които го запалиха въ душата на българския народъ.

Духоветъ на Св. Царъ Борисъ I и подвижницитъ му — народни светии, духоветъ на Симеона Велики и славнитъ боляри блятъ върху светото кандило, пазятъ и поддържатъ свещения огънь на древния Преславъ.

Отъ този елей преди едно хилядолѣтие Св. Царъ Борисъ I изпрати за вѣковното бъл-

гарско кандило — Охрида синь. И това кандило, запалено отъ Святога Климента Охридскаго, до днѣ днешенъ гори и свѣти, топли и освещава душитъ и сѣрдцата на нашитъ братя изъ цѣла Македония.

Свѣтлината и топлината на това кандило упазиха църковно — националния живогъ на тамошнитъ братя цѣлъ и неповредимъ.

Ваше Величество,

Богу било угодно следъ едно хилядолѣтие Вие да допълните съ сжщия елей на древния Преславъ сжщото вѣковно българско кандило — Охрида синь.

Дано свѣтлината и топлотата на изпратения за Охридъ отъ Ваше Величество елей, благославянъ и освещаванъ отъ архиепископъ на сжщата родина, на която бѣ великъ архиепископъ Св. Климентъ Охридски, да гори и свѣти, да топли и освещава хилядолѣтно душитъ и сѣрдцата на тамошнитъ ни братя, за да могатъ и тѣ въ свобода и радостъ да творятъ величието и красотата на общата ни татковина — България свята.

Моля Ваше Величество да приемете това придружително писмо като свидетелство предъ Васъ и предъ братята ни изъ Македония за това, че елейтъ и свещениятъ огънь изхождатъ наистина отъ кандилото на древния Преславъ.

На Ваше Величество

усърденъ молитвувателъ Варненски и Преславски Митрополитъ Йосифъ.

Отъ Преславъ, подъ бурнитъ овации на преславяни, носачитъ на свещения огънь потеглиха, за да разпрѣснатъ свещения огънь по цѣлата родна земя.

Шуменъ изживѣ исторически моменти. Море отъ хора устройватъ внушителни овации на носачитъ на свещения огънь.

Колитъ на носачитъ на свещения огънь приближаватъ Шуменъ. Отдалечъ още се долавя музика, шумъ и пѣсни, които предвещаватъ голѣмо тържество.

Предъ входа на градската градина колитъ спиратъ и гоститъ слизатъ изненадани отъ дългата колона учащи и граждани, чийто край не се вижда.

Слизатъ Н. В. Преосвещенство Митрополитъ Йосифъ, обл. директоръ г. Ст. Пеневъ, директорътъ на основното об-

разование и представителъ на Министъръ председателя г. Б. Стоиловъ, който предвожда групата носачи на свещения огънь. Гоститъ биватъ посрещнати най-напредъ отъ кмета на града г. Хр. Хараламбиевъ и видни шуменски граждани, които наедно съ гоститъ и факлоносци отъ пожарната команда преминаватъ начело съ духовата музика подъ диригентството на г. Ст. Вучковъ презъ главната улица.

Следва на 3 стр.

Значението на 2/15 май

Ако Негово Величество Царят не носеше името Борис, то този ден и това число отдавна щяха съвсем да изчезнат сред нашата общественост. А знае се че вселюбият ни владетел на името на българския княз Борис I (852—889), баща на Симеона Велики (893—927), поминал се на 2 май ст. ст. през 907 г., т. е. преди 1034 години.

За смъртта на този мъдър български цар има съставена църковна служба, в която се пише следното: „Егда светое твое преставление биетъ извєстнє, тогда стекѡшася отъ всехъ концєвъ земли болгарския вси князє, бояри, воеводи и архiereи светия славянския цркви, и вси прочии преподобнии отци, во еже погребсти светое тѣло твое блаженне отче царю Борисе Снѣ твоей царствующий Симеонъ и блаженнии отци: Наумъ, Климентъ, Константинъ, Григорий, Иоанъ Екзархъ, Черноризецъ Храбъръ и прочии, подемше светое тѣло твое, ношаху благоговениемъ и смиреніемъ, вопиюще: Отче и царю, буди с нами въ будущее, якоже бже еси и до сєга. Ми же, богоблаженне Отче царю, празднующе днесъ светую память твою, молимся, молимся Христу Богу, сохрании царствующаго князя нашего, наследника его и вся православния славянския цари, и вся люди твоя“

Горнит редове се отнасят до самата смърт на свети царь Бориса и тържественото му погребение съ съучастието на всички духовни, административни и военни лица, както и на многохиляден народ. За самия ден на смъртта, обаче, и за годината има друг доказ, намиращ се в вид на приписка (бележка) към един старобългарски

превод на четиритъх слова на епископ Атанасия Александрийски против ариянит. помѣстена след четвъртото слово въ единъ ржкописъ на Московската Синодална библиотека отъ XV в., въ която се казва: „Сѣ книги благочестия, нареченія Атанасіи, повеліи князя нашего болгарска именемъ Симеона, преложі ихъ епископъ Константинъ въ словенскъ языкъ отъ греческа ꙗзыкъ отъ начала мира 906 инд. 10 ученик сѣй Методовъ архієпископа Моравы. Нансѣ же ихъ Тудор черноризецъ Докомевъ Тъсъжде княземъ повелѣлъ на устѣи Тѣча въ лѣто 907 индикта 14 идеже светаа златаа цркви новаа створена е тѣмжеде княземъ. В се убо лѣто успе рабъ божій сего князя отецъ, в блазѣ вѣрѣ живи, въдобро изповѣданіи Господа нашего Исуса Христа великій и честный и благовѣрный господъ нашъ князь болгарскъ именемъ Борисъ, христіаное же имя ему Михаилъ; месеца майа въ 2 днь, въ суботу вечер. Сеи же Борисъ болгары кръсти е влѣтѣхъ бехти, въ име Отца и Сина и Святаго духа, а чинъ“

От горнит два паметника се вижда, че съвременници на смъртта и погребението на св. царь Бориса сж били не само близкитъ му, не само поменатитъ лица, но и много още видни държавни съзвници, че той е умрѣл на 2 (15) май 907 г., когато билъ построенъ въ устїето на р. Тича по заповѣдъ на Симеона „храмъ святъ и златенъ“.

За да се види, обаче, отъ какво значение е за българския народъ датата 2 15 май, трѣбва да хвърлимъ бързъ погледъ върху живота и дѣлата на Бориса I:

1. Пръвъ той между славянскитъ владѣтели покрѣстилъ себе си и нарсда си.

2. Той пръвъ е построилъ въ държавата си седемъ църкви, между които сж и тия въ Преславъ и Охридъ. „Въру Христову утвердивъ, люди просвѣтивъ и седемъ цркви, седемъ свѣтильници възвигнувъ, ма н о в е н і е м ъ Божіимъ въ пустыню вселился еси, и иноческѣмъ образомъ одѣваясь, сѣдался еси Богу угоднымъ храмъ.“

3. Той е прибралъ изгоненитъ отъ Моравия Методиеви ученици и имъ далъ всичка възможностъ спокойно да се отдадатъ на духовна и просвѣтна дейностъ. „Привидете ми мужи блаженнии и святїи со всѣкою честїю и славїю“—тъй заповѣдалъ той на военачалника на Българската крепостъ, когато този му съобщилъ за пристигналитъ ученици

4. Още при неговия животъ сж основанатъ двѣтъ училища въ Преславъ и Охридъ отъ Наума и Климента.

5. Въ свикения народенъ съборъ въ Преславъ презъ 893 г., Борисъ е положилъ здравитъ основъ на християнската си държава, на българската народна църква и на нарсната просвѣта.

6. Отъ задеденитъ 106 въпроси на папата, на които този „Николай I—858—867“ отговаря, се вижда какви всестранни грижи е ималъ Борисъ I за народа си

7. Изгонилъ е изъ държавата си „лжливитъ учители и свещеници“, пазейки чистотата на Христовото учение

8. Поставилъ е за архіерей на църквата Иосифа, съ което си дѣло осигурилъ самостоятелността и народността на младата българска църква.

9. Борисъ е турилъ начало на монашеския животъ въ държавата си, обличайки самъ монашеското расо — „и основавый житїе иноческѣе посредъ рода славянскаго“

10. Съ близкостта, мъдростта и енергичността си успѣлъ бързо да потуши бунта на бояритъ и сина си Владимира (889—893) — привърженици на езичеството, съ което си дѣло затвърдилъ въ държавата си християнството, писмеността и книжнината

11. И най-после св. царь Борисъ е първия запалител на свещенния огнь въ душата на цѣлия български народъ чрезъ приемане на християнството въ 865 г. и въвеждане на писмеността и книжнината въ държавата си, който огнь вече 1076 години не е престаналъ да гори и свѣти въ душитъ на всички българи, ако и да сж преживѣли толкова робски години.

А професоръ Дриновъ добавя, че този български царь, по думитъ на единъ безпристрастенъ изследвачъ, по своята сила и могъщество е стоялъ на онова време много погоре отъ византийския императоръ. И това нѣщо като е добре съзнавалъ, той не е могълъ да допусне, щото земята му да зависи, макаръ и въ духовно отношение, отъ византийската империя, на която той гледалъ като на лесна плячка.

Ето, следователно, съ какво огромно историческо, религиозно и културно значение е 2/15 май за българския народъ.

Нгшъ святъ дългъ е да го почитаме всенародно, най-тържествено, а още и затова, че гой е именъ денъ на Негово Величество Царя, който следва пѣтя на великия си съименикъ.

Постъпили сж въ старопиталище „Милосърдіе“ дарения отъ следнитъ лица: Г-жа Люба Коларова (100) лв., г. Ст. Пеневъ Дръжковъ (180) лв.; семейство майоръ Зяпкови (1 агне, 3 кг. картофи и 3 хлѣба). Настоятелството на дружеството отправя своитъ сърдечни благодарности на дарителитъ.

Подполковникъ Поповъ Георги

Ликувай днесъ, Българко свободна!

Ликувай днесъ, Българко свободна!
Ликувайте юнашки синове,
Ликувайте в земята ваша родна,
Где новъ животъ и радостъ ви зове.

Ликувай днесъ, родино ни честита,
Ликувай днесъ и вбждни вѣкове,
Ликувай днесъ отъ Охридъ до Марица,
Потискана до днесъ отъ врагове.

Ликувайте, балкани наши родни,
Ликувайте съсъ своитъ синове,
Ликувайте поля, гори свободни,
Поробени до днесъ отъ вѣкове.

Ликувайте, чеда щастливи наши,
Ликувайте въвъ своитъ домове,
Ликувайте, че вечъ бащитъ ваши,
Ще спятъ спокойни въ своитъ гробове.

Шуменци мислятъ за славнитъ преславци

Делегация отъ гр. Шуменъ, начело съ народнитъ представители г. г. Тютюнджиевъ, и В. Велчевъ, кмета на града г. Хр. Хараламбиевъ, окойскія управителъ г. В. Василевъ, общ. съветникъ г. Милевъ и други видни граждани, на 5. т. м. (срещу Гергьовденъ) замина за Нѣкжде изъ България, кждето поднесе на командира на IV Преславска дивизия скромнъ даръ отъ три хиляди литра вино, 3000 кг. цигари и около 800 колети за войницитъ отъ славната Преславска дивизия. Делегацията е била сърдечно посрещната отъ г. генерала и отъ войскаритъ. На сжщата е било оказано съдействие и е била дадена възможностъ да обиколи почти всички части на IV дивизия.

Предъ войницитъ сж говорили нар. представителъ г. М. Тютюнджиевъ и кметътъ г. Хр. Хараламбиевъ, на които речи сж отговорили съответнитъ началници на частитъ. Тѣ искрено изразили дълбоката си и искрена благодарностъ къмъ шуменци, които винаги мислятъ за славнитъ пре-

славци, пращайки имъ тѣзи подарѣци. Тая благодарностъ се четѣла въ очитъ на всички присѣтстващи войници и тѣ съ задоволство изпращали хиляди благодарности на шуменци.

За вниманието и грижитъ, съ които сж удостоени славнитъ преславци отъ шуменци — г. генералътъ е отправилъ следното благодарствено писмо до кмета на града г. Хр. Хараламбиевъ:

„Господинъ кмете, преславци приеха подарѣцитъ изпратени чрезъ васъ, съ голѣма радостъ. Тѣ имъ напомниха за технитъ свѣтлѣни огнища и за голѣмитъ възвишени задачи, които сж поели, като войници на България. Отъ свое име и отъ името на всички чинове на дивизията Ви благодаря и Ви моля да станете изразителъ на тая благодарностъ предъ шуменското гражданство.“ (следва подписъ)

Имената на пощеднитъ дарители въ провеждане на тая акция ще дадемъ въ следващия брой на вестника.

Царскитъ симфониченъ оркестъръ въ Шуменъ

Идещъ отъ Попово, царскитъ симфониченъ оркестъръ подъ шефдиригентъ своето на г. проф. Сашо Поповъ, посети града ни на 14 т. м. На гарата имъ бѣ устроено сърдечно посрѣщане. Присѣтстваваха граждани, учащи се и войскові части. Отъ името на общинската управа ги приветствува съ кратко слово г. П. Рибаровъ, който поднесе букетъ отъ живи цвѣта на г. проф. Сашо Поповъ. Отъ гарата, начело съ духовата музика при мжжката гимназия, подъ диригентството на г. Ст. Вучковъ, гоститъ строени минаха презъ главната улица.

Вечерътъ въ салона на чит. „Арх. Михаилъ“, кждето се бѣ стекло елитното шуменско гражданство, начело съ обл. директоръ г. Ст. Пеневъ, кмета г. Хр. Хараламбиевъ и гарнизонния началникъ, царскитъ симфониченъ оркестъръ, подъ диригентството на пом. диригента г. Мишо Левтеровъ изнесе голѣмъ кон-

цертъ при грамаденъ усѣпѣхъ. Бѣха застъпени: Моцартъ, Гуно, Бетовенъ, Дворжакъ, Чайковски, Владигеровъ, Штраусъ и Стайновъ. Заради голѣмия усѣпѣхъ на концерта, отъ името на девическата гимназия бѣ поднесенъ букетъ на младия талантливъ диригентъ г. Мишо Левтеровъ. Букетътъ се поднесе отъ ученичката Ан. Кодукова, която ги приветствува и изрази благодарността на шуменското общество, че му е поднесена още веднажъ възможността да слуша художественото изпълнение на царския симфониченъ оркестъръ, който съ своитъ концерти изъ страната е пожънвалъ сѣмо блѣскави успѣхи.

Ф. Д.

Справки за вестникъ могатъ да се правятъ и по телефонъ № 20

Печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“
Шуменъ — 1941 — 37

Поминѣкъ за шуменци

Продължение отъ 1 страница.

Введенитъ въ Карлово и Карловско малки модерни сѣнове сж дали отлични резултати. Карловскитъ платна, покривки за маси, долни дрехи и пр., се търсятъ навсѣкжде изъ България, а напоследѣкъ пре хвърлятъ вече и границитъ.

Добре е на първо време общината да достави съ пропагандна целъ единъ или два стана.

За развитие на общарството има сжщо добри условия. Признакъ за това е, че напоследѣкъ общарница „Идеалъ“ продадеше въ Варна готови обуща, изработени въ гр. Шуменъ.

Колбаснитъ работилници сж имали въ миналото, иматъ и сега, най-добри условия за развитие, стига да се получи малко по-голѣмо единство между тѣхъ

Изработенитъ въ фабриката на покойния Рафаилъ Мошевъ салами бѣха се прочули въ цѣла България, както и сега вече си пробі пѣтъ, почти навсѣкжде изъ България луканката на „Смѣдовски глангъ“.

Бубарството, свързано съ засаждане на черничеві дрѣвети, заслужава особено внимание. Пашкулитъ, закупени отъ Шуменъ и Шуменско въ последнитъ години, сж били едни отъ най-доброкачественитъ.

Общинскитъ ниви трѣбва да се събератъ на едно или две мѣста и се обърнатъ въ едно образцово стопанство, кждето ще намѣрятъ работа доста безработни. Въ това земеделско стопанство ще бжде използвана за наторяване, а едновременно и за обезредяване всичката канална вода отъ града.

Въ града и въ близката му

околностъ може да се развие цвѣтарството, което напоследѣкъ е станало доста доходенъ занаятъ. Познавамъ въ Пловдивъ единъ мой колега, който само отъ карамфили и лалета, пласирани въ София, взема годишно около 20 000 лева. Шуменъ е близко до два голѣми града — Варна и Русе — кждето би могло да се пласира достатъчно отглеждани цвѣта въ Шуменъ, а и пласирането имъ въ София не е изключено.

Отъ шуменския бѣлъ камъкъ сж облицовани общинскитъ хали и читалище „Арх. Михаилъ“. Карьеритъ на този камъкъ трѣбва да се разработятъ, за да може да се пласира поне въ Шуменска областъ.

На края ще спомена и за лѣтния Шуменъ. Хубавитъ „Къшкѣове“, подредени и облагоустроени, биха могли да привлѣкатъ доста излетници за по нѣколко дена отъ лѣтувацитъ въ гр. Варна чужденци и българи. Когато бѣхъ въ Шуменъ, минаващи презъ Шуменъ и идващи отъ Варна излетници, сж ми заявявали, че ако има добри условия, при тѣхъ хубавата и близка букова гора до Шуменъ, биха останали за нѣколко дена да й се полюбуватъ.

Общината отъ своя страна трѣбва да разреши строежа върху общински мѣста, на частни постройки и да раздаде мѣста на разни организации, които ще ги използватъ да си построятъ домове за лѣтуване на членовѣтъ имъ.

Времето трѣбва да се използва. Нормални дни ще настѣпятъ Шуменци трѣбва да направятъ всичко за своя градъ, за да му създадатъ добро бждеше.

ГОЛЪМИТЪ ТЪРЖЕСТВА ВЪ ШУМЕНЪ по посрѣщане на свещения огънь и запалване на свещения огънь въ Преславъ.

Продължение отъ 1 стр.

Никога Шуменъ не е билъ наводненъ отъ толкова народъ. Голѣмиятъ булевардъ бѣ по-чернѣлъ отъ хора — жадни да видятъ свещения огънь и изживѣятъ това голѣмо неционно тържество. Гоститѣ минаватъ презъ гжстѣ шпалирѣ отъ учащи и граждани, които нескончаемо викатъ „ура“ и устроятъ внушителни ова-

ции. По балконитѣ на голѣмитѣ сгради сжщо се е струпалъ народъ и прави овации. Възторженитѣ овации и приветствия на шуменци въодушевяватъ гоститѣ и тѣ съ близнали отъ радостъ очи гледатъ на това хилядно множество и се удивляватъ, че шуменци спонтанно изживяватъ това национално тържество.

Тържественитѣ молебень и речитѣ.

Преминаватъ гоститѣ презъ главната улица, въодушевяватъ се отъ стеклото се хилядно множество и възторженитѣ овации и спиратъ на голѣмия площадъ „Царъ Борисъ“ предъ специално построения аналой. Предъ погледа ти: море отъ хора на площада, на улицата, по балконитѣ Цѣлиятъ градъ се е стекълъ да празнува. Официалнитѣ лица сж заели мѣста на аналоя. Н. В. Преосвещенство Митрополитъ Йосифъ въ съслужие съ мѣстното духовенство и църковния хоръ при църквата „Св. Възнесение“ започватъ тържествения молебенъ, който се предава по високоговорителъ. Нощната атмосфера е напоена съ национална мистика. Нѣкъва всенародна радостъ е овладѣла всѣки. Символътъ на духовност и национално обединение се чувствува отъ всички. Свещениятъ огънь гори и сгрѣва всѣко българско сърдце. Празнуватъ душитъ своето национално тържество. По озаренитѣ отъ електрическитѣ слънца лица се чете неогисуемата радостъ и възторгъ отъ настъпилото празненство, което символизира обединението на българския народъ, който наново ч е р т а е предѣлитѣ на великата Симеонова държава.

Молебенътъ завърши съ „многая лѣта“ за цѣлия български народъ. Митрополитътъ прочете придружителното писмо до Н. В. Царя и произнесе силно прочувствено слово за значението на това национално тържество. Той запали съ свещения огънь построянитѣ предъ аналоя жертвеници, въ чиито буйни пламъци, като че се отразяваха великитѣ духо-

ве на българския народъ презъ всички вѣкове...

Кандилото съ свещения огънь се предаде на областния директоръ г. Ст. Пеневъ отъ Митрополита за съхранение презъ нощта. Развѣлнуванъ обл директоръ г. Пеневъ произнесе силно прочувствена речъ предъ хиляното гражданство. Между другото той каза: „Ваше Високо Преосвещенство, Вие днеска извършихте исторически актъ. Вамъ се падна голѣмата честъ за първи пжтъ отъ 1000 години да запалите свещения огънь и да го прѣснете изъ границитѣ на България. Тоя свещенъ огънь е поддържалъ сжществуванието на българския народъ и презъ време на превратноститѣ, когато бѣхме подъ гръцко и турско иго. Свещениятъ сгънь, който горѣше въ храма — паметникъ въ Преславъ, чакаше момента да бжде разпрѣснатъ изъ обединена България. Свещениятъ огънь ще запали огъня на българския духъ, който ще чертае предѣлитѣ на велика България.“

Отъ своя страна г. Пеневъ предава кандилото на кмета на градъ г. Хр. Хараламбиевъ, който видимо развѣлнуванъ, прие съ радостъ свещения огънь и произнесе кратка речъ за значението на това голѣмо национално тържество. Той благодари на шуменци, които масово сж се стекли да празнуватъ, подчертавайки съ това тѣхното национално повдигнато самочуство. Накрая той заключи: „Свещениятъ огънь символизира стремежа на българския народъ къмъ обединение, който стремежъ ние постигнахме. Нека въ тоя тържественъ моментъ предъ духоветѣ отъ епохата на

възраждането дадемъ обетъ, че ще запазимъ дълбоко въ сърдцата си тоя свѣгълъ духъ на българския народъ, който го е водилъ къмъ ной-свѣтли дни. Да живѣе Н. В. Царя на обединена България! Да живѣе нашата златна младежъ! Ура!!!

Факелната манифестация изъ улицитѣ на града.

Следъ тържествения молебенъ и речитѣ, множеството начело съ носачитѣ на свещения огънь и официалнитѣ лица устроиша голѣма факелна манифестация изъ улицитѣ на града, която завърши най-напредъ до църквата „Св. Три Светители“, кждето запалиха кандилото съ свещения огънь и после продължи до църква-

Тържественото изпращане на носачитѣ на свещения огънь.

На другия день тържеството продължи. Още отрано площадътъ се бѣзаетъ отъ строенитѣ учащи, войскови части и граждани, които шѣха да изпращатъ носачитѣ на свещения огънь. Въ 9 часа пристигнаха сфициалнитѣ лица, начело съ обл директоръ г. Ст. Пеневъ, гарнизонния н-къ, директоръ на основното образование г. Попстоиловъ, кмета, народния представителъ г. Мар. Тютюнджиевъ и др. Носачитѣ на свещения огънь, наедно съ официалнитѣ лица, отидоха да взематъ свещения огънь отъ църквата „Св. Възнесение“. Отгукъ наедно съ девическата гимназия начело съ фанфарната си музика, нсачитѣ на свещения огънь и официалнитѣ лица минаха презъ ул. „Хр. Ботевъ“ и се спрѣха на площада предъ аналоя.

Съ подходящо слово кметътъ г. Хараламбиевъ предаде свещения огънь на водача на носачитѣ на свещения огънь г. Попстоиловъ, който изрази бла-

бурно, нескончаемо „ура“ се поде отъ хиляното множество следъ речта на кмета, който взема кандилото съ свещения огънь и придружителното писмо до Н. В. Царя, за да го съхранява презъ нощта

та „Св. Възнесение“. Тукъ, следъ като запалиха кандилото съ свещения огънь, оставиха на съхранение голѣмоя съ бронзовъ блѣсъкъ кандило, което шѣше да се разнася изъ България. Свещениятъ огънь, оставенъ на съхранение въ храма „Св. Възнесение“, се пазише презъ цѣлата нощъ отъ почетна стража.

годарността си къмъ шуменското гражданство, отзовало се масово на това тържество.

Колитѣ на носачитѣ на свещения огънь сж готови за пжтъ. Сбогуватъ се съ официалнитѣ лица и потеглятъ, за да разнасятъ свещения огънь изъ цѣлата българска земя. Шуменци възторжено и радостно викатъ „ура“ следъ колитѣ. Тържествено изпратиха свещения огънь, както и тържествено го посрещнаха. Тѣ се радваха, че имаха сили и възможности да изживѣятъ това голѣмо национално тържество. За дълго шуменци ще помнятъ тоя исторически день, отпразднуванъ съ такава грандиозностъ и внушителностъ.

Свещениятъ огънь ще гори и топли сърдцата и душитъ на българитѣ въ всички времена, за да могатъ въ свобода и радостъ да творятъ величieto и красотата на България.

П. Рибаровъ.

Чествуване на Василь Друмеевъ въ София.

Съюзътъ на българскитѣ писателки използва съпадението на датата 11 май т. г., опредѣлена порано за чествуване столетията отъ рождението на В. Друмевъ съ уреденото на сжщата дата и часъ литературно утро за чествуването му. Макарь

народниятъ комитетъ да отложи тържествата, поради настаналитѣ събития, за наесень, Съюзътъ отдаде заслужена почитъ на писателя и драматурга отъ предосвободителната епоха, като занима многобройнитѣ слушатели съ неговата дейностъ и страдания.

Рада Голѣманова, секретарка на Съюза на българскитѣ писателки, следъ изнесенитѣ кратки биографични бележки за родоначалника на българската балетистика и драма, разкри въ картини твърдостта на нашата селянка по крепене на българския духъ на зашита на родъ и честъ отъ създаване на държавата ни до освобождението. Тя използва описанитѣ отъ 18 годишния авторъ на „Нещастна фамилия“ случаи.

Вдѣхновение за тази си повестъ Друмевъ почерпилъ отъ разказитѣ на селянки отъ селата около Шуменъ и Преславъ.

Златка Щерева въ добре стѣкменъ разказъ, по сведения отъ очевидци, изнесе страданията и посрѣщането на Климентъ, Митрополитъ Търновски въ престолния му градъ следъ освобождението му отъ затвора.

Български стопански рекордъ.

Отъ даннитѣ, които международниятъ земеделски институтъ въ Римъ обнародва за износа на грозде презъ 1939 год., се вижда, че България заема първо мѣсто като износителка на грозде — 50,940,000 кгр.. Следъ нея идватъ Съед. Шати — 29,800,000, Южно Африкански съюзъ съ около 11 милиона кгр. и Югославия — 3,029,000 килограма.

Въ годишника на сжщия институтъ за 1937—1939 год., се вижда сжщо, че и презъ тѣзи години България е имала първенството на гроздовия износъ.

Въ общия износъ на прѣсно грозде за европейскитѣ държави, на България се пада 37.4% отъ цѣлия износъ.

Македония

Какво казватъ другитѣ за нейнитѣ борби.

Следъ голѣмоя Илинденско възстание Вътрешната организация презъ зимата и пролѣтътъ не действуваше нападателно, за да даде възможностъ на населението да си почине и се съвземе следъ голѣмитѣ жертви, които даде, отъ една страна, и отъ другѣ, организационнитѣ водители трѣбваше да си дадатъ отчетъ за станалото, да обмислятъ върху бждещата дейностъ и да стегнатъ редоветѣ въ селскитѣ и градски комитети.

А че Вътрешната организация бѣ запалила не само своитѣ кадри, но и своя престижъ срѣдъ населението, това тя скоро доказа; тсва не избѣгна и отъ наблюдателното око на чужденитѣ, които посетиха Македония непосредствено следъ възстанието и се започнаха основно въ революционното движение въ нея. Ето нѣколко реда, извлѣчени отъ книгата на англичанина Х. Н. Брайлсфордъ върху революционното движение въ Македония.

„Първата изненада бѣше, че тази раса се подигна масово. Втората изненада, споредъ мене още по-чувствителна отъ първата е, че всичкитѣ мжки

отъ последната есенъ не убиха нейния духъ и не произведоха каквато и да било реакция противъ комитета или неговитѣ водители. Повече отъ сто села, отъ които нѣкои относително богати, бѣха обърнати на пепель. Шестдесетъ хиляди семейства изгубиха не само своитѣ огнища, но и всичко, което имаха. Съмнявамъ се дали можаха да спасятъ една десета отъ своитѣ говеда и овци, отъ своитѣ плугове и коне. И при това имаше клане и опустошения. Неокази, Арменско, Мокрени, Крушово, Смърдешъ, Дѣмбени и Косинецъ сж имена на нѣкои отъ селата, които броятъ съ стотици свои умрѣли, избити безъ да взематъ участие въ борбата (тукъ авторътъ говори за старцитѣ, женитѣ и децата).

Въ много села човѣкъ може да срещне нѣкой полудѣлъ нещастникъ. И при всичко това, съ този урокъ предъ себе си оставатъ предани на организацията, която ги потопи въ такава мизерия. Между пепелищата на изгорени села или въ стаитѣ на болницитѣ, кждето дружеството прибра раненитѣ жени и деца, случваха се моменти, когато човѣкъ бѣ наклоненъ да проклина цѣлата революционна идея, да мисли че никакво предизвикателство не би могло да оправдае едно население, което излага

гърдитѣ си на подобенъ рискъ; да се съмнява дали нѣкъва печалба на свобода би могла да гарантира единствената физическа болка, дадена, за да я добие. Но тѣ бѣха само рефлексии на единъ външенъ човѣкъ. Подобни рефлексии много рѣдко проникваха въ главитѣ на самитѣ македонци. Човѣкъ не можеше да чуе никаквъ укоръ, нито нападки срещу комитета нито пжкъ съжаление за очевидно изгубената сила. Болнитѣ мжже, оздравявайки бавно отъ болеститѣ, придобити отъ мжки, рани и лишения, говорѣха весело върху своитѣ по-нататъшни планове и върху борбата, която тѣ мислѣха да подновятъ, щомъ здравето имъ и пролѣтътъ настѣпятъ. Колкото повече човѣкъ изучава македонскитѣ българи, толко а повече почита тѣхния патриотизъмъ и геройство. Комитетътъ нито единъ пжтъ не срещна мжчонци при нужда отъ доброволци за опасна работа, като поставяне на мини, разрушаване на мостове или хвърляне на бомби, при които случаи въроятността за сигурна смъртъ е твърде голѣма. И при това, за забелязване е, че действителнитѣ водители и умоветѣ на движението не сж хора отъ улицата, които не притежаватъ нищо, за да нѣма що да изгубятъ, и хора лишени отъ всѣ-

какви права, хора авантюристи, само съ шансъ да спечелятъ; тѣ обикновено сж богати, почтени търговци и хора съ професии“.

Единъ отъ редакторитѣ на в „Русъ“, който посети Македония следъ Илинденското възстание, въ своитѣ „впечатления отъ близкия изтокъ“ пише: „Пжтешественикътъ по Македония, който е дошълъ съ цель да се запознае съ Македонския въпросъ, твърде скоро се убеждава, че господари на положението не сж владѣлитѣ на страната — турцитѣ, а Вътрешната организация. Разказитѣ за дейността на Вътрешната организация, за нейното всемогъщество — струватъ ви се на първо време невѣроятни. Кето ги слушашъ, неволно си спомняшъ за романитѣ на Понсонъ дю Терайля, съ тайнитѣ грабежи, убийства, освобождавания и т. н. Но малко помалко почвашъ да се убеждавашъ, че голѣма частъ отъ тия разкази сж истински и че сждбата на Македония въ значителна степенъ е въ ржцетѣ на тази Вътрешна организация“.

Въ Ню Йоркския в. „Де Айнингъ Постъ“ специалниятъ му кореспондентъ пише презъ февруарий 1905 г. за Вътрешната организация:

„Извънъ Балканския п-въ върватъ, че организацията е нѣкакво тайно общество отъ

полуполитически бандитски шедфове, едно събрание на революционери водители. Тя, обаче, не е нито едно нито друго. Управителното тѣло на македонската организация не е нищо друго, освенъ сената на една тайна република, който е учреденъ въжтре въ турската империя и избранъ отъ народа, чрезъ народни, но тайни избори. Въ сърдцето на едно разлагащо се вече управление, е започнала да изниква отдолу една съвършена форма на политическа организация, така съвършена въ своитѣ клонове, каквато е онази на единъ свободенъ републикански народъ. Въ турската империя има: македонска полиция, македонски сждилища, македонска милиция, македонски училища и вестници и македонска поща — всичко това сжществува, въпрѣки най-голѣмитѣ усилия на турското правителство да ги унищожи“.

Изъ „Революционната борба въ Македония“ отъ Томовъ и Баждаревъ, стр. 99 — 101.

Вестникътъ ни се стреми да стане необходимостъ за всички шуменци, които живѣятъ въ града, или сж прѣснати изъ страната.

Д-ръ К. Северинов.

За дълга и за отговорността.

Във двуседмичника „Свѣтло-струй“ от 1. I. 1941 г. е отпечатана статия под надслов: „Дълг и отговорност“ от Стефан Мокревъ. Редакцията, изглежда, е доловила, че въ статията има нѣщо, което не ще да е съвсемъ въ духа на „просвѣтата, литературата и културата“, на които тя служи, защото следъ самата статия поставя забележката: „Редакцията дава мѣсто на статията безъ да взема страна по въпроса.“

И наистина, следъ нѣколко загладени фрази върху „културата, науката, държавата и правото“, четемъ, че „у насъ се е създадъ единъ страхъ, едно убеждение, че за лѣкарски грѣшки нѣма съдъ, нѣма възмездие“. Авторътъ твърди, че „отговорността на лѣкаритъ за погубенъ пациентъ се загваря задъ китайската стена на лѣкарската етика и колегиалностъ. Достига се до абсурда, етиката да покровителства убийството. Почтени, съвѣстни, ползуващи се съ общо уважение лѣкари, приематъ да премълчатъ вината на колежитъ, само да не докоснатъ професионалната етика...“

Изглежда, г. Мокревъ или негови близки сж преживѣли нѣкаква тежка загуба на тѣхенъ близкъ боленъ. Покрусенъ отъ скжпата загуба, авторътъ на назидателната статия върху дълга и отговорността се провиква: „Тая срамна броня на безотгворността, трѣбва да се смъкне... Нищо не може да спре благороднитѣ усилия, спонтанния повикъ да се смъкне булото, шо прикрива престѣпници задъ лѣкарската етика...“ И като изрежда всички строги мѣрки, които би следвало да се взематъ срещу лѣкаритѣ, г. Мокревъ завършва: „Полобни мѣрки, за лѣкарската отговорност у насъ сж толкова наложителни, колкото грижитъ за хлѣба и слънцето.“

Не може да има съмнение, че настръвеността, съ която е написана статията на г. Мокревъ, свидетелствува, че неговата собствена душа, или душитѣ на неговѣ близки може да сж били разтърсени отъ тежка скръбъ по загубенъ скжпъ човѣкъ. Това ние, лѣкаритѣ, можемъ отлично да разберемъ, защото не рѣдко безсилието на нашата наука и на нашето лѣчебно изкуство, ни заставя да бждемъ безпомощни свидетели на тържеството на смъртта. Ала туй нѣщо г. Мокревъ, помраченъ отъ скръбта, не е могълъ да разбере. Той, изглежда, наивно си представя, че медицината е подобна на техниката, де то познава ли се механизма на една машина, може всѣкога лесно да се премахне появилия се недостатъкъ. Ала за жалостъ, при живия човѣшки организъмъ, работата съвсемъ не стои така. Безкрайната сложностъ на живата действителностъ и днесъ въ безброй случаи ни заставя да признаемъ, че наистина, много нѣща знаемъ, но много по-вече още не знаемъ, заради което се водимъ отъ повече или по-малко вѣројни догадки.

Въ това отношение изключение не прави и болниятъ човѣшки организъмъ. Болниятъ и неговитѣ близки очакватъ лѣкарътъ безупрѣчно да установи болестта и да я излѣкува, безъ да предполагатъ, че не съвсемъ рѣдко отличиятъ въ всѣко отношение лѣкаръ е изправенъ предъ невъзможностъ да надхвърли ограниченитѣ постижения на лѣчебната наука. Съ други думи, това ще рече: лѣкарътъ още не е придобилъ силата да дава животъ, и много пжти без-

помощенъ и спърченъ отъ мжка гледа, какъ предъ самия него, въпрѣки усилията му, загасва животътъ на този, който е очаквалъ, че лѣкарътъ ще съумѣе да го запази.

Тия нѣща г. Мокревъ не знае и не разбира, защото е медицински неукъ. Ала въпрѣки тежката скръбъ, която може би е изживѣлъ по загубата на скжпъ човѣкъ, когато е решилъ да жди цѣло съсловие, той е трѣбвало да разбере тия елементарни положения за да даде доказателство, че поне той не е лишенъ отъ съзнание за дългъ и отговорностъ. Това г. Мокревъ не е сторилъ, заради което ние на свой редъ го обвиняваме, че като писател, не е държалъ достатъчно смѣтка за своя дългъ и за отговорността си спрямо културата и обществеността ни.

Отъ тукъ вече разбираме цѣлата несъстоятелностъ и нелепостъ въ твърдението на този писател, че „у насъ се е създадо убеждение, че за лѣкарската грѣшка нѣма съдъ, нѣма възмездие“. Понятно е, че обикновено това сж случаи, когато лѣкарътъ е билъ безсиленъ свидетел на тържествуващата смъртъ и когато самъ той нѣма никаква вина. При това положение г. Мокревъ не схваща, че лѣкарската етика, срещу която той тѣй стрѣвно възстава, е тъкмо за това „етика“, защото се стреми да не злепоставя лѣкаръ, който нѣма никаква вина за смъртта или за безусѣшното лѣчение на повѣрениа му боленъ. Затова недомислено е твърдението, че въ лѣкарското съсловие „етиката покровителствува убийството.“

Отъ друга страна, обаче, тамъ дето действително има недоброевъѣстностъ, лѣкарското съсловие всѣкога е бивало неумолимо строго спрямо своитѣ членове. Дано сжщото отношение къмъ бездарността и културнитѣ издевателства има писателското съсловие спрямо плевелитѣ въ своята срѣда.

Само люде, които сж загубили властта да овладяватъ афективността си, могатъ да заявяватъ, че „негодуванието срещу недоброевъѣстни и неопитни лѣкари надминава негодуванието отъ диктатитѣ на Нейоий“. Такива прояви отъ страна на единъ писател могатъ само да възбудятъ негодувание отъ слабо-културното отношение, което все още се наблюдава у нѣкои наши писатели спрямо действителността, която ги огражда, и която тѣ си представятъ толкова проста, колкото е проста собствената имъ душевностъ.

Затова, ползувайки се отъ езиково-внущителния повикъ на г. Мокревъ, ние сжщо се провикваме: „Тая срамна броня на безкултурностъ трѣбва да се смъкне. Нищо не може да спре културнитѣ усилия и понятиия повикъ, да се смъкне булото, шо прикрива невежеството и ограничеността задъ писателската превзетостъ.“

Забележка: Редакцията дава мѣсто на статията безъ да взема страна по въпроса.

На 18. т. м. въ салона на чит. „Арх. Михаилъ“ дружество Червенъ Кръстъ“ даде своята традиционна забава. Бѣха изпѣлени много подходящи за цѣлта номера, предимно на цигулка и пиано. Особено се прояви детскиятъ оркестъръ подъ диригентството на г. Г. Димитровъ. Най-младиятъ цигуларъ, у-кътъ К. Н. Доростолски спечели симпатитѣ на публиката.

Платете си абонамента

Отпразднуване имения день на Н. В. Царя въ Шуменъ

По случай имения день на Царя, на 15. т. м. въ църквата „Св. Възнесение“ въ присѣтствието на официалнитѣ лица, областнитѣ шефове, учащи се, войскови части и граждани се отслужи молебенъ отъ свещеницитѣ Д. Попвасилевъ и Хубанчевъ. Следъ молебена предъ двора на църквата строенитѣ войскови части и учащи се бѣха поздравени отъ гарнизонния началникъ съ празника, който подкани да извикатъ всички „ура“ за благоденствието на Н. В. Царя. Гарнизонниятъ н-къ ги поздрави съ празника и се ржкува съ официалнитѣ лица, между които бѣха: обл. директоръ г. Ст. Пеневъ, обл. пол. н-къ г. Чакъровъ, кметътъ г. Хараламбиевъ, зап. ген. Куцаровъ, областнитѣ шефове и др. Следъ поздравленията строенитѣ войскови части минаха въ церемониаленъ маршъ предъ гарнизонния н-къ, официалнитѣ лица и гражданството.

Хараламбиевъ

Хараламбиевъ — градски кметъ — Шуменъ

Вамъ и на гражданството благодаря искрено за приветствията, по случай посрѣщането въ града Ви на свещения огнь, предназначенъ за новоосвободенитѣ български земи

— Царьтъ.

София — Негово Величество Царя — двореца

Ваше Величество,

Тази вечеръ на 21 часа, при стечение на цѣлото гражданство и небивало досега народно тържество, приехъ чрезъ господина областния директоръ свещения огнь, запаленъ въ историческата църква на старопрестолния градъ Преславъ донесенъ отъ почетнитѣ носачи — юноши туристи.

Моята и на гражданството радостъ е неопишуема.

Ние приемаме свещения сгънь съ гордостъ и съ обещание, че ще го пазимъ дълбоко въ сърцата си за вѣчни времена.

Като Ви декларираме нашата преданностъ и признателностъ за всичко, което сторихте за величието на България досега, поздравяваме Ви и пожелаваме здраве, бодростъ и дългоденствие за радостъ и щастие на цѣлокупния български народъ.

Шуменски градски кметъ: Хр. Хараламбиевъ.

Въ четвъртъкъ на 29 май т. г. е храмовия празникъ на шуменския катедраленъ храмъ „Св. Възнесение“. По този случай въ срѣда срещу празника ще се отслужи Велика вечерня съ петохлѣбие, а въ деня на празника — Св. архирейска литургия, която ще се извърши отъ епархийския архирей

Благодарностъ: Семейството на починалата бивша жителка на гр. Шуменъ — Фотина Момирова, благодарисърдечно на председателката, настоятелството и на членоветѣ на шуменското женско д-во „Родолубие“ за изказанитѣ отъ тѣхъ съболезнования и издадения некрологъ.

Псиналъ е на 19 т. м. фойтонджията Дѣлю Господиновъ Русевъ 46 год. род. с. Кирилово (Преславско). На погребението на покойния присѣтствуваха всичкитѣ му колеги, които съ фойтонитѣ си му устрои хъ тържествено траурно шествие изъ главната улица. Въ шествието подъ ръководството на първомайстора г. Нелю Геровъ вземаха участие 35 фойтона, които возиха до гробницата всички опечалени приятели и роднини на покойния. Ето единъ благороденъ жестъ на фойтонджийтъ, който направи добро впечатление на цѣлото гражданство.

разецъ № у. 3 и обр. № у. 2. За начина на попълването и други сведения сж дадени указания на самитѣ карти и чл. 1 на закона за осигуряване на умственитѣ работници (Д. в. брой № 17 отъ 24 I 1941 год.). Независимо отъ горнитѣ указания да се има предвидъ следното: 1. Карта обр. № у. 2 се подава въ единъ екземпляръ отъ учреждението (предприятието). 2. Карта обр. № у. 3 се попълва въ толкова екземпляри колкото служащи ще се регистриратъ като умствени работници. 3. Когато е съществено дали единъ служащъ извършва предимно умственъ трудъ и дали подлежи на задължително осигуряване, въ такъвъ случай пакъ ще се регистрира, като централната служба ще прецени правилно ли е регистриранъ. 4. За мобилизиранитѣ служащи ще се подаватъ карти само: а) ако получаватъ частъ или цѣла заплата, б) ако могатъ да се попълватъ всички въпроси въ картата обр. № у. 3 съ доста вѣрни и безспорни данни. Въ противенъ случай картата ще се подаде следъ завършването на лицето. 5. Обръща се внимание на всички учреждения (предприятия) и отдѣлни лица за отговорноститѣ по закона респективно чл. 128

Шуменската инспекция на труда и о. о. съобщава, че отъ 24 май т. г. влиза въ сила законътъ за осигуряване на умственитѣ работници, отъ която дата ще започне регистрирането на подлежащитѣ на осигуряване служащи и на учрежденията съ такива служащи. Всички такива служащи и учреждения следва да подадатъ въ срокъ най-късно до 28 май 1941 год. лична карта обр.

Шуменско градско общинско управление, отдѣление техническо.

О Б Я В Л Е Н И Е № 7017

гр. Шуменъ, 20 май 1941 година

Шуменското градско общинско управление обявява, че на 12 юний 1941 година въ Шуменското областно данъчно управление отъ 9 до 10 часа пр. об. ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставката на 1200 куб. м. ломенъ камѣкъ за направа улицитѣ: „Мария Луиза“, „Царь Освободителъ“, „Графъ Игнатиевъ“ и улицата покрай борсата въ гр. Шуменъ.

Приблизителната стойностъ на предприятието е 96,000 лева. Залогъ 5% в/у девизната стойностъ или 4,800 лв. Законътъ за б. о. п. и правилникътъ за приложението му сж задължителни.

Тържнитѣ книжка могатъ да се видятъ въ общинското управление, стая № 8.

Отъ общината.

Офицерска кооперация „ОПІТЪ“ — Шуменъ

ДЪРВА и ВЖГЛИША

доставя на своитѣ членове и клиенти.

Желающитѣ да се снабдятъ съ такива да се явятъ лично въ кооперацията и запишатъ нуждитѣ имъ количества.

Доставката на дърва ще стане най-късно до края на м-цъ юний, следъ тая дата кооперацията нѣма да има дърва.

Обръщаме вниманието на всички наши членове и клиенти да не чакатъ крайния срокъ, а на време да се снабдятъ съ такива, за да не става нужда да чакатъ после съ месеци.

2—3

Отъ кооперацията.

Джбови дърва (бѣло меше)

Съобщаваме на почитаемитѣ си клиенти, че фирмата ни ЕДИНСТВЕНА разполага НА СКЛАДЪ СЪ

джбови издѣлкови дърва (бѣло меше)

За улеснение и за по-евтино приемаме поржчки франко гарата по 600 лв. тона, а въ склада ни по 630 лв. тона. Преди да си направите поржчката, провѣрете дървата ни въ склада, за да се увѣрите.

Сжщо ви съобщаваме, че въ склада ни ви-наги ще намѣрите ДЪРВЕНИ ВЖГЛИША сортирани въ книжни торбички.

Заповѣдайте, за да се увѣрите. Складътъ ни е до халитѣ, задъ Б. Н. Банка.

Не е излишно да ви съобщимъ, че фирмата държи много на точността за продаденитѣ си дърва и отговаря за най-малката липса, безъ да обвиняваме каруцаритѣ.

Съ почитъ:

Йор. Йор. Цанковъ & Кир. Б. Халачевъ